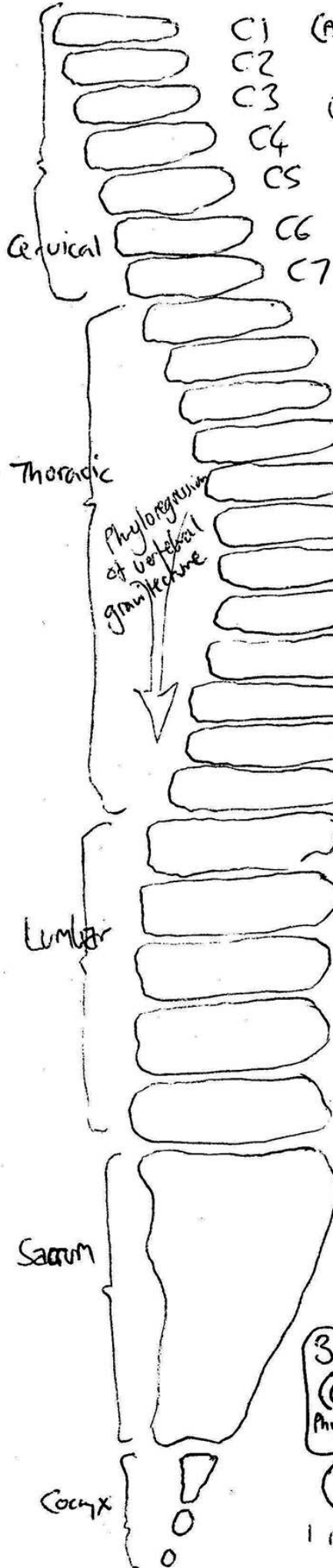

Cranial Meta-vertebra

Spinal Catastrophism

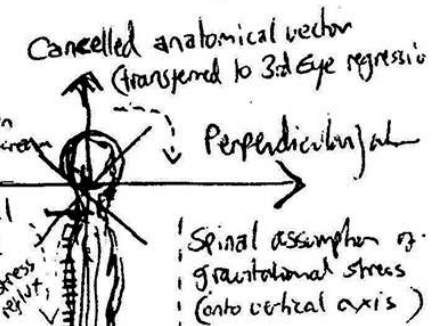

Cephalization index?

Ordinal Anatomism

Origin of Pneumatic Gravitechn

Neurophyletic regression
(neurotic intervals between vertebrae)

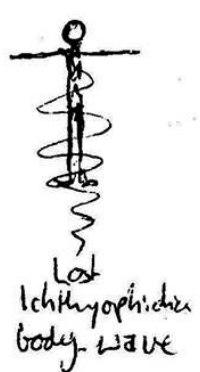

Spinal assumption of gravitational stress (onto vertical axis)

Secondary transfer (erect body-posture)

Spinal Curtailing (gravitational stress-sink)

Descent into sub-chakras

Terrestrial/air trauma-stack

(According to Yodan, a child with webbed feet has eaten its twin in the womb)

One X: XENO

webbed digits

Amphibious locomotion as ethostructural transition system

Lungs Antigravitational architectonic spine

is there anything more horrible than lungfish gills?

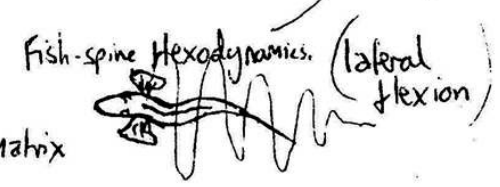
Vertebro-Machinac MAMMAL (Butler)

Primary transfer to vertical axis even (dolphin-spine retains this)

c. 350M years B.P.

Gilled fish → Hexomobile spine

Neurotic limbo

Phyllovertebral-zero embryogenetic spinal matrix

skin-maps coded into the spine, & recopied into cephalic models.

line of vertebrogenic continuity

Rear-head?

Lost Sacral brain (Megasaurian pelvic neurocluster)

It's all down to back-pain - cephalization as spinal catastrophe

(5 fused) 5 nerve pairs

31 nerve pairs
(((○))) - coincidental?
Phylectic hypoxic involution

note:
[find ref. to sub-chakra systems. Skillwell?? Travel down the spine into intensities that all forbid]

NMA snake-burning rituals (sending the body down to chikhu)

fish-code libido

(4 fused) 1 nerve pair

Curtailing ?? lost segments

Hyper-time memory

ANTTI SALMINEN

Johdanto sisäiseen vihollisuuteen

– Nick Landin juoni kapitalismia vastaan sen romahtamisen hetkellä

En voi suositella Nick Landin (1962–) ajatteluun tutustumista kellekään. Landin ainoaan monografiaan *Thirst for Annihilation* (1992) törmäsin – tai oikeastaan kirja törmäsi minuun – Metso-kirjastossa vuonna 1998. Opus vaikutti tuolloin uudelta ja lukemattomalta. Mysteeriksi on jäänyt, millä perusteella juuri Landin kirja oli tilattu suppeahkoon vieraskielisen filosofian hyllyyn.¹ Joka tapauksessa se ei muistuttanut mitään aiemmin lukemaani, vaikka tietyt viittaukset H. P. Lovecraftiin, Georg Trakliin ja gnostilaisuuteen tuntuivat tutuilta ja samalla jonkinlaisen mutaation läpikäyneiltä.

Ennen kaikkea Landin *Thirst* on bataillainen kirja, yritys yli-identifioitua ja siten ylittää Georges Bataillen (1897–1962) kirjoituksista huokuva kokemusrakenne, jonka kylmänviileä analyysi on suistanut sukupolvemme parhaat mielet, jos ei nyt hulluuteen, vähintään mielenrauhan ja hyvän maun tuolle puolen. Landin kirjoitukset ovat ainakin herkässä iässä ja mielentilassa olevalle koettelevia kuin riivaajat erämaassa. Kenties ainut suomalainen filosofinen vertailukohta on S. Albert Kivisen Lovecraft-vaikutteinen *Merkilliset kirjoitukset* – maininnan ansaitsee eritoten novelli ”Keskiyön mato Ikaalisissa” – sillä erotuksella, että Land tuntuu kirjoittavan kirotun tosissaan.

Vuonna 1995 Land perusti yhdessä Sadie Plantin kanssa Warwickin yliopistoon CCRU-instituutin (Cybernetic Culture Research Unit), joka oli joitakin vuosia piikki emoyliopiston lihassa. Warwickin yliopiston dekaanin kerrotaan ilmoittaneen, että ”CCRU ei ole ollut olemassa, ole olemassa, eikä vastaisuudessakaan muutu olevaksi”. CCRU:lla on edelleen kotisivut², joilla on luetavissa joukko tekstejä, muiden muassa pari Landin lyhyttä kirjoitusta.

Kadottuaan Warwickista Landin uusia kirjoituksia alkoi putkahdella nettiin 2000-luvun alussa, yleensä nimimerkillä ”Old Nick”. Mitä ilmeisimmin Land vaikuttaa tällä hetkellä Shanghaissa. Hänen viimeaikaiseen tuotantoonsa kuuluu opas Shanghain vuoden 2010 maailmannäyttelyyn. Landin tekstin luseenvastikkeinen, vyöryttävä klangi ja hänen kapitalismidiagnoosinsa ovat tunnistettavissa oppaan sivuilta:

”Moderniteetin tauoton kumulatiivinen muutos uhmaa kaikkia edeltäviä malleja hyläten vakauden hyväksymättä suuren syklin korkeampaa järjestystä tai eskatologisen

ratkaisun yksinkertaista päämäärää. Vaikka se vakiinnuttaa jotakin uuden normaaliuden kaltaista, se vetäytyy päättäväisesti kaikista vakaista perustoista. [...] Ruokkiesaan apokalyptista spekulatiota se alati mutkistaa toiveita ajan lopusta. Se synnyttää aiemmin odottamattoman ajan ja historian muodon, jota luonnehti alituisesti kiihtyvä suunnattu muutos, jonka merkit ovat määrällinen kasvu ja laadullinen innovaatio.”³

Thirst for Annihilation ei (anti-)klassikkoasemastaan huolimatta ole Landin paras teksti, koska siinä vielä kamppaillaan monien (kapitalistisille tuotantotavoille tyyppilisten) patoumien kanssa ja etsitään Bataillen viitoittamalta polulta melko perinteisiä transgression pisteitä, mikä huonoimmillaan tuntuu kirjoittajansa itseterapialta. Sen sijaan monet sen jälkeiset tekstit luovat raikkaasti outoja näkökulmia esimerkiksi pyhään nollaan, kosmiskulttuuriseen lämpökuolemaan, Trakliin ja Schellingiin, sekä eritoten Lovecraftin Cthulhu-mythokseen. Moniaineksisuus ja -perinteisyys ei ole ristiriitaista, sillä Landin luennassa esimerkiksi Kant ja Hegel saadaan näyttämään Suurilta muinaisilta, noilta Lovecraftin metafysisistä kauhua herättäviltä jumaluuksilta. Vaikka Landin maailmanhahmotus on kaoottista, se on silti johdonmukaista ja holistista.

Landiin on helppo lyödä nihilistin leima. Mutta Landin nihilismi ei ole kulttuurista, vaan ahumanistista. Kuten Tere Vadén tässä numerossa tekee selkoa, hehkuvalle aurinkonollalle antautumiselle on energieettiset perusteet. Toisaalta Land on lopunaikeiden filosofi, jolle sivilisaation romahdus ei ole uhka saati mahdollisuus. Landin ajattelijanlaatu voisi verrata esimerkiksi Goyan tai Baconin visuaalisiin painajaisiin tai Willian Blaken apokalyptiikkaan. Parhaissa teksteissään Land ei saarnaile, vaan kuvaa myrskyisen houreisesti

ARTHUR RIMBAUD

ISTUVAT

Mustin paisein, rokonarvin, vihrein pussein silmien
Ympäriällä, reiseluita puristavin sormin turvonnein,
Äreyksien epämääräisten peittämin kalotein,
Kuin vanhan seinän spitaaliset kukinnat;

Epileptisin rakkauksin he on varttaneet
Oudot luustonsa tuolien mustiin isoihin
Luurankoihin; jalat kituvilla pienoilla
Kietoutuvat yhteen aamuin, illoinkin!

Nämä vanhukset on aina punoutuneet istuimiin,
Tuntien elävien aurinkojen kalkitsevan ihonsa,
Tai, katse ikkunassa missä lumet kuihtuvat,
Väristen rupikonnan tuskaista värinää.

Ja on istuimet hyvät heille, ruskeine housuineen,
Heidän lonkkiensa kulmiin olki mukautuu;
Vanhojen aurinkojen sielu kirkastuu sidottuna
Näihin tähkälyhteisiin, joissa jyvät sinneet on.

Istuvat nuo, polvet hampaissa, pianistit vihreät,
Kaikin sormin istuintensa pohjaa rummuttaen
Kuulevat surullista rytmiä barkarolien,
Heidän päänsä liikkuvat tahtiin rakkauden keinunnan.

- Oi! älkää antako nousta! se haaksirikko on...
He nousevat, kuin piestyt kissat muristen,
Aukeaa hitaasti lapaluut, oi raivoa!
Housuin turvonneista kupeista pullistunein

Ja te kuulette, kun kolisee kaljut päät
Synkkiin seiniin, ja he hakkaavat kieroja jalkojaan
Maahan, heidän nappinsa on silmät petojen,
Jotka tarttuu teihin perältä käytävien!

Heillä on myös käsi näkymätön, tappava:
Heidän vastakatseensa mustan myrkyän suodattaa,
Joka täyttää lyödyn nartun silmän kärsivän
Ja te hikoillette vankeina kammottavan suppilon.

Istuutuvat taas, nyrkein likaisin kalvosimiin uponnein
Ajatellen niitä, jotka sai heidät nousemaan;
Aamunkoista iltaan rauhastertut leukojen
Heiveröisten alla on puhkeamaisillaan.

Ankaran unen painettua heidän luomensa
Päät käsissä hedelmöitetystä istuimista uneksi,
Pienistä tosirakkauksista reunatuolien,
Jotka ylpeitä työpöytä piirittää;

Mustekukat, pilkkusiitepölyä yskivät,
Heitä tuudittavat kyyryjen verhiöiden myötänä
Kuin gladiolarivissä lentävät korennot
- Ja vihneet kiihottavat heidän elimiään.

nykyisyyttä ja dystooppista lähitulevaisuutta. Näiden kirjoitusten lajityypillä on merkitystä: Land mielsi aivoituksensa kaikesta huolimatta filosofiaksi eikä vaikkapa proosaksi. Proosana hänen näkynsä olisivat olleet kenties teoreettista kyberpunkia tai uuslummaa, filosofiana ne muodostavat syöverin, johon täytyy joko sylkäistä tai hypätä.

Landin ajattelu on pikimustaa posthumanismia, mutta hänen tapauksessaan se on rehellisyyttä todellisuudelle, jonka täydellistä pimentymistä hän seuraa sen sisältä. Tämän filosofian vaikutteita ei ole vaikeuksia listata. Kaikki ajattelu, joka on hyvin perustein tai pistämättömällä tyylillä sakean mustaa, saa kelvata: Nietzschen aktiivinen nihilismi, Georges Bataillen solaarinen raivo ja erotiikan yö, Antonin Artaud'n aukirevitty kehollisuus ja Georg Traklin sekä Arthur Rimbaud'n poeettinen houreisuus edeltävät Landia ja saavat uuden elämän hänen kirjoituksissaan. Kaikesta huolimatta nämä mustat tähdet eivät opasta dekadenssilla mäsäilyyn, vaan energian ja ideoiden tuhlaukseen. Kääntöpuolena on, että toisinaan Land ei saa lyötyä naulaa pohjaan asti, vaan humaltuu saamastaan ajatuksesta vain heittääkseen sen pois toisen entistä huuruisemman tieltä. Tämä on ajattelun kokeellisuuden hinta.

Land on Bataillen tapaan ateistinen mystikko, jota pyhän kokemus samanaikaisesti kannattelee ja tukehduttaa. Landin bataillalaisella "libidinaalisella materialismilla" on vahvat spirituaaliset juuret, niin kuin Bataille osoitti ekstaattisia mystikkoja kuten Avilan Teresaa käsittelevissä kirjoituksissaan. Materiaalisten prosessien eroottista energieettisyyttä ei lähdetä palauttamaan Freudiin tai edes Reichiin, vaan pohjalla on myöhäiskeskiajan ja varhaisen uuden ajan okkulttinen ajattelu. Esimerkiksi esseessään "Qabbala 101" Land etsii innoitusta kabbalistisesta gematriasta suorastaan metodologisella raivolla. Juutalaisen perinteen tuntemuksesta Landia ei voi kiittää, mutta esi- ja antimoderni saumautuvat jälkitekolliseen futurismiin omavoimaisen anteeksipyytelemättömästi.

Land kuuluu siihen kirottujen näkijöiden lajiin, joka metsästää jumalia (kenties ne syödäkseen) uskomatta yhteenkään. Tälle asenteelle on tyypillistä venyttää inhimillisen aluetta kaikin voimin niin laajalle kuin mahdollista pelkästä putoamisen ja minuudesta luopumisen riemusta. Kun Landin tekstistä kuoritaan ajankuvallinen antihumanismi eli kyborgeilla ja määrällä teknologiolla mehustelu, jäljelle jää halu tulla dionyysisen pyhän syömäksi. Siinä missä Bataille haki yhteyttä (radikaali)vassemmiston ja vasemman eli saastaisen pyhän välille, Land väittää, että tuo kirottu pyhyys on kapitalistisen järjen salainen ydin, ja koska sitä ei siksi tiedosteta, kapitalismi lopulta luhistuu siihen joutuessaan kohtaamaan ratkeamattomat ristiriitansa.

Siinä missä esimerkiksi Slavoj Žižek kutsuu toimimaan kuin jo eletäisiin kapitalismin jälkeen, Land operoi kaotteisessa pisteessä, jossa länsimainen järki ja talous ovat juuri romahtamaisillaan. Se on piste, jossa valtaa ei ole vielä jaettu uudelleen, ja jossa jonkin aikaa voi näyttää siltä, ettei niin tapahdukaan. Tässä tilanteessa

Landin Deleuzelta ja Guattarilta pontta saava akselerationismi on kapitalismin liikesuunnan myötäinen ajatus. Niin ikään Landin kirjoituksia reitittävät tekstuaalisen kiihtyvyyden keinot: hyperbolat, uudissanat, hyppyleikkaukset aiheesta ja argumentista toiseen. Toki on niin, että hänen kirjoitustensa eklektisyydelle vetää vertoja vain niiden eksentrisyys, mutta kun Landia lukee pidempään, hänen hulluudessaan alkaa olla järkeä. Saattaa olla, että tämä järki on täysin toinen rationaliteetti kuin se, joka mahdollisti laskevan, objektiivis-informatiivisen ja lisäarvoa lypsävän ajattelun. Ja on toki niin, että tämä sulamispisteinen järki on yhteismitaton valistuksen hyveiden kanssa – sen pahempi valistukselle, sen pahempi moderniteetille.

Akselerationismin perusajatus on tiivis. Kapitalismin kiihdyttäminen nykyiseen keikahduspisteeseensä on vaatinut yhä suuremman energiamäärän syöttämistä järjestelmään aina vain kovemmalla syötöllä. Jatkuvan kasvun, oli se kestävää eli ei, ideologia vaatii energiamäärän jatkuvaa lisäämistä. Nyt on vain niin, että ne energiat, joita myöhäiskapitalismi kaikkein mieluiten käytti mielihyväkytkentöjen dominoimiseksi, ovat ehtyneet tai ehtymässä. Tai ne ovat paljastaneet katastrofaaliset ehtonsa elämäntavoille, jotka on rakenteellisesti viritetty elämänmuotojen määrälliseen vähentämiseen ja laadulliseen köyhdyttämiseen. Tämänkaltaisen järjestelmän kiihdyttäminen on kaikin tavoin tuhoavaa. Land pelaa yhden kortin varassa: helvetinkone voi räjähtää kertalaakista vain, jos törmäys tapahtuu riittävän kovassa nopeudessa. On vain luotettava siihen, että pääoman vapaan liikunnan universalisoiva voima johtaa lopulta sen ytimen sulamiseen. Toisin sanoen:

”Jumalan tuomion tuolla puolen. Sulamisreaktio: planetaarinen Kiina-syndrooma, biosfäärin hajaantuminen teknosfääriksi, lopullinen spekulatiivinen kriisikuupla, ultravirus ja vallankumous riisuttuna kaikesta kristillis-sosialistisesta eskatologiasta. [...] Hyper-nestemäisen pääoman deterritorialisoituminen planetaariselle tasolle riistää ensimmäisen maailman maantieteellisen edun; seuraa euroamerikkalaisia uusmerkantilistisia paniikkireaktioita, hyvinvointivaltion rappeutumista, kotimaisten erillisalueiden alihyönteistyksen syöpäytymistä, poliittinen romahdus ja kulttuuristen myrkyjen vapautuminen, joka kiihdyttää noidankehämäisesti hajaannusta.”⁴

Tässä tilanteessa aika ei riitä ideologisen vastarinnan kypsyttämiseen ja kumouksellisten kapinoiden suunnitteluun. On tilaisuus antaa vain yksi isku, ja vain hallitsevalla talousjärjestelmällä itsellään on riittävät resurssit ja inertiat, jotta se olisi tappava. Tätä *ekpyrosista* aktiivisesti odotellessa on etsittävä liittolaisuuksia niiden voimien kanssa, jotka ovat nykyisyyden kannalta riittävän outoja ja pakenevia riittääkseen tulevaisuudeksi. Nämä voimat ovat ei-inhimillisiä yleisen talouden olentoja. Voidaan vain sokeasti toivoa, että vallansiirto ihmiseltä onnistuisi katkomaan siteensä imperialistisiin, universalisoiiviin ja biofasistisiin tuotantomuotoihin ja elämäntapoihin.

”Land pelaa yhden kortin varassa: helvetinkone voi räjähtää kertalaakista vain, jos törmäys tapahtuu riittävän kovassa nopeudessa.”

Ontologisia ja epistemologisia takeita ei ole. Akselerationismi on kamikazefilosofiaa.

Jälkiviisaasti voisi sanoa Landin osuneen strategisesti oikeaan, mutta erehtyneen siinä, että myöhäiskapitalismia ei tarvitse kiihdyttää – se kiihtyy kiihtymistään kohti tuhoutumistaan aivan itse ja avustamatta omien sisäisten lainalaisuuksiensa voimasta. Tämä ei ole tulevaisuuteen kurkottava profetia, vaan tulkinta nykyisyydestä ja siitä mikä on jo tapahtunut: talouskasvua ei voi kääntää, sillä alati kasvavan talouden ideologia on jo takanapäin. Saattaa siis olla, että viime vuosituhaten viimeinen ja nykyisen ensimmäinen vuosikymmen tunnustetaan tässä mielessä landilaisiksi. Akselerationismi ei siis olisi niinkään poliittinen positio tai teoreettinen ismi, vaan hyvinkin realistinen kuvaus finanssikapitalismin joutsenlaulusta.

Entä sitten? Romahduksen jälkeiseksi maailmaksi Landilla on tarjota korkeintaan kylmää kättä ja mustan auringon sarastus.

Viitteet

- 1 Toimitus pyytää mahdollisesti asiasta perillä olevia tahoja ottamaan yhteyttä lukijakirjeellä. Olisi kiinnostavaa tietää, kenen ansiosta tämä eriskummallinen kirja löysi tiensä yliopistokirjastojen ulkopuolelle ja näin vaikutti lähtemättömästi moneen filosofi-anharrastajaan.
- 2 <http://www.ccrn.net/abcult.htm>
- 3 Land 2010, 30.
- 4 Land 2011, 442.

Kirjallisuus

- Kivinen, S. Albert, *Merkillisiä kirjoituksia*. Pirkanmaan Kirjapaino ja Lehtikustannus Oy, Tampere 1990.
- Land, Nick, *Thirst for Annihilation. Georges Bataille and Virulent Nihilism (an Essay in Atheistic Religion)*. Routledge, London 1992.
- Land, Nick, *Shanghai Expo Guide 2010*. Urbanatomy, Shanghai 2010.
- Land, Nick, *Fanged Noumena. Collected Writings 1987–2007*. Toim. Ray Brassier & Robin Mackay. Urbanomic, Falmouth 2011.
- Negarestani, Reza, *Cyclonopedia. Complicity with Anonymous Materials*. Urbanomic, Falmouth 2008.
- Stokl, Alain, *Bataille's Peak: Energy, Religion and Postsustainability*. The University of Minnesota Press, Minneapolis 2007.